

Η μικρούλα είχε τα κέφια της

Στον ετήσιο χορό των Βλασάϊων, που έγινε στις 29 Ιανουαρίου στην Αθήνα, την παράσταση κάποια στιγμή έκλεψε ένα μικρό κορίτσι, που δε δίστασε να ανέβει στο τραπέζι και να χορέψει τόσο ωραία, που τα βλέμματα όλων έπεσαν επάνω του όπως βέβαια επάνω του έπεσε και ο φωτογραφικός φακός που αποτύπωσε τη στιγμή.

Ο Βλασαίος που γήτευε τα φίδια

Ο φόβος και ο τρόμος του ανθρώπου ήταν και είναι τα φίδια. Όχι, όμως, και για τον αείμνηστο Θανάση Κωτσόβολο. Αυτός είχε την ικανότητα να πλησιάζει τα φίδια, να τους βγάζει το δηλητηριώδες δόντι τους και ύστερα να τα πιάνει και στην κυριολεξία να παίζει μαζί τους. Ήταν ένας γητευτής των φιδιών. Μικρά παιδιά ήμασταν όταν έφερνε μεγάλα φίδια στην πλατεία του χωριού μας. Εμείς τρομάζαμε και αυτός προσπαθούσε να μας πείσει ότι τα έχει «μαγέψει» και ότι είναι τόσο άκακα που μπορούσαμε να τα πιάσουμε κι εμείς στα χέρια μας.

Η ζεμπεκιά του Μυλωνά

Τα ρέστα του δίνει στην πίστα ο Βλασαίος Κώστας Μυλωνάς σε εκδήλωση του Συλλόγου. Το τραγούδι ήταν «παραγγελιά» την οποία ικανοποίησε άμεσα ο επίσης Βλασαίος τραγουδιστής της βραδιάς Παναγιώτης Αποστολόπουλος. Βλέπετε πέρα από συγχωριανοί διατηρούν και μια ισχυρή διαχρονική φιλία.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Η εργατικότητα του έμεινε στα χρονικά παράδειγμα μίμησης

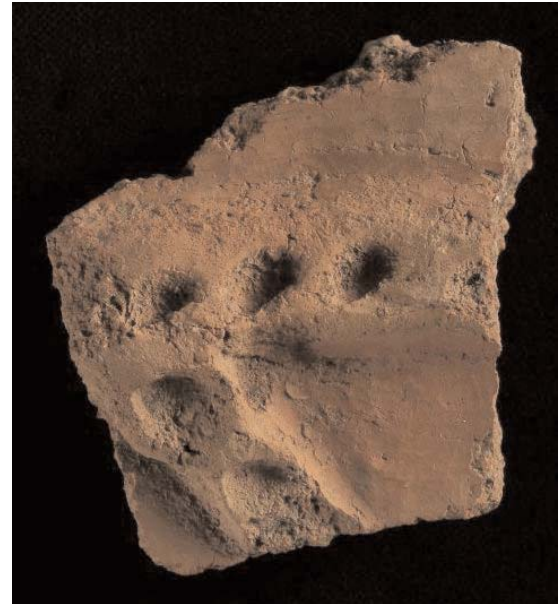
Στα χωριά μας έζησαν άνθρωποι δημιουργικοί που με σκληρή δουλειά μπόρεσαν μέσα σε αντίξοες συνθήκες και τις φανελίες τους να ζήσουν και να αποκαταστήσουν και ζωή επαίνου να ζήσουν. Ανάμεσα σε αυτούς συγκαταλέγεται και ο αείμνηστος Κωνσταντίνος Κακούρης του Βασιλείου από το Βλάση που είχε γεννηθεί το 1902 και πέθανε το 1983. Έχουν περάσει τόσα χρόνια από το θάνατό του και οι Βλασαίοι μιλάνε με κολακευτικά λόγια για τη δύναμη της ψυχής του, την εργατικότητα του και γενικά για τη δημιουργική ζωή που πορεύτηκε. Η εφημερίδα μας έχει χρέος να μνημονεύει κατά καιρούς αυτούς τους ανθρώπους στους οποίους οφείλουμε πολλά.

Το καφενείο του Λιακόπουλου

Όλοι οι συμπατριώτες μας που αναζητήσαν καλύτερη τύχη στην Αθήνα γνώρισαν από κοντά στην πλατεία Αγίου Κωνσταντίνου κοντά στην Ομόνοια, εκεί που «ξεπέζευαν» τα λεωφορεία από την Καλαμάτα, το καφενείο «Λιακόπουλου» που λειτουργούσαν από το 1932 οι αδελφοί Λιακόπουλοι Αντώνης και Λεωνίδας από το χωριό Κυνηγού Πυλίας. Το καφενείο έγινε στέκι, έγινε σημείο συνάντησης, εκεί συναντούσαν μια δεύτερη Βουφράδα, εκεί υπήρχαν μέρες όπου δεν

Ο Κουφιέρος τέσσερις χιλιάδες χρόνια πριν τη γέννηση του Χριστού

Για τον Κουφιέρο, το βουνό πάνω στο οποίο είναι χτισμένο το Κοντογόι, μαθαίνουμε πολλά από το σπήλαιο των Αγίων Αναργύρων

που βρίσκεται στο πίσω μέρος του βουνού απέναντι από το χωριό Αληκοντούζι. Πολλά ευρήματα έχει φέρει η αρχαιολογική σκαπάνη στο φως, που χρονολογούνται τέσσερις χιλιάδες χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού. Αυτό το τμήμα νεολιθικού αγγείου καθημερινής χρήσης βρέθηκε στο εσωτερικό του σπηλαίου και χρησιμοποιούνταν από προϊστορικούς κατοίκους του σπηλαίου τέσσερις χιλιάδες χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού και βρίσκεται στο αρχαιολογικό μουσείο της Καλαμάτας.

Το παλιό νεκροταφείο της Πελεκανάδας

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1960 οι κάτοικοι του χωριού Πελεκανάδα έθαπταν τους νεκρούς τους στο παλιό νεκροταφείο, στην περιοχή του Αγίου Γεωργίου που βρισκόταν ανατολικά της Πελεκανάδας και σε απόσταση ενός χιλιομέτρου περίπου από το χωριό. Για το νεκροταφείο της Πελεκανάδας ο Βασίλειος Παυλόπουλος του Προκόπη στο βιβλίο του με τίτλο «Πελεκανάδα» αναφέρει τα εξής: «Το Κοιμητήριο ήτο

περιφραγμένον με μανδρότοιχον, σήμερον μισογκρεμισμένον και τριγυρισμένον από πανύψηλα κυπαρίσσια που μαρτυρούν την ηλικία του. Η είσοδος του εκλείπει με σιδερένια πόρτα. Παραπλεύρως του ιερού ναού της εκκλησιάς του Αγίου Γεωργίου κολλημένον επάνω στο τοίχιον της ήτο το οστεοφυλακείον, «το χωνευτήρι», όπως το έλεγαν. Μέσα σε αυτό απέθετον τα οστά των νεκρών, μετά την ανακομιδήν. Δεν είχαν ειδικά κιβώτια οστών, αλλά τα έβαζαν σε υφαντά μαξιλάρια δεμένα και τα οποία μετά από ολίγον χρόνον από την βροχήν και τον ήλιον εσήποντοκαι τα οστά εσκορπίζοντο πλέον τα μεν επί των δε ανακατεμένα, χωρίς να γνωρίζουν οι οικείοι των τα οστά των προσφιλών των. Duo εμπειροτέχνηι ξυλουργοί, ο γερο-Φώτης Ρουσσάς και ο γερο-Γιάννης Μπουσμπουρας, κατασκεύαζον πρόχειρα φέρετρα με σανίδες από κυπαρίσσια ή λεύκες, τις οποίες έσχιζαν οι «μακεδόνας» πριονάδες, ειδικοί που ήρχοντο από την Θεσσαλία, με τα μεγάλα πριόνια των. Όσοι από τους κατοίκους δεν είχαν ή δεν ηδύνατο να εύρουν σανίδες, έθαπτον τους νεκρούς των χωρίς κάποια αφού γύρω από τα τοιχώματα του μνήματος έβαζαν πέτρινες πλάκες. Από επάνω δε πάλιν τους εσκέπαζον με πλάκες και ύστερον εσώρωναν χώματα. Τους νεκρούς που δεν είχαν φέρετρα, τους μετέφερον στο κοιμητήριο με το γνωστό ξυλοκρέβατο ή νεκροκρέβατο, το οποίον είχε τέσσερις χειρολαβές να σηκώνουν και να μεταφέρουν τον νεκρόν. Το νεκροκρέβατον αυτό υπήρχε στον Άγιον Γεώργιον του νεκροταφείου μέχρι το 1969, ότε εγένετο η μεταφορά του Κοιμητηρίου στην σημερινήν του θέσην, τον Άγιον Αθανάσιον, ολίγον έξω από το χωριόν και επί της ασφαλοστρωμένης κοινοτικής οδού Πελεκανάδας-Δροσιάς Εκεί τα μαρμάρια πλέον μνημεία με δάσος τους σταυρούς από ολόλευκον μάρμαρον στολίζουν το νέον Κοιμητήριο και δίδουν άχαρη ομορφιά στο πένθιμον τοπίον».

Κωτσόβολος Χαράλαμπος του Ιωάννη: Σκοτώθηκε στη Μικρά Ασία

Ένα ακόμη παλικάρι από το Βλάση που πολέμησε με αυταπάρανηση ήταν και ο Κωτσόβολος Χαράλαμπος του Ιωάννη. Είχε γεννηθεί το 1897 στο Βλάση και ήταν της στρατιωτικής κλάσης του 1917. Έλαβε μέρος στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο μαζί με 18 ακόμη Βλασαίους όπου και διακρίθηκε για την αγωνιστικότητά του. Στη συνέχεια έλαβε μέρος και στη Μικρασιατική Εκστρατεία όπου πολέμησε με την ίδια αυταπάρανηση. Σ' αυτή την εκστρατεία έδωσε και την ίδια του τη ζωή περνώντας στο πάνθεο των ηρώων. Τέτοιες αγνές μορφές όπως ο Χαράλαμπος Κωτσόβολος έγραψαν με ανεξίτηλα γράμματα την ιστορία μας.